

Робота на конкурс “Радянське минуле. (Пере)осмислення історії”

Моє минуле, а що в майбутньому?

Команда ОЗ Зеленогірська ЗОШ І-ІІІ ст.

Куратор : Татаріна О.І.

Виконавці: Єпур І.

Буланша Г.

Кірєва Т.

Моє рідне Зеленогірське

1958 – початок будівництва Заплавського цукрового заводу і робочого селища

1959 р.

Минуле

А що далі?

2020 р.

Сучасне

У 1954-1962 роках на
мальовничій зеленій
горі розпочалось
будівництво цукрового
заводу потужністю 2
500 тонн переробної
сировини за добу і 1500
робочих місць

На місці болота в якому тонуло
не лише велика рогата худоба, а
й сільськогосподарська техніка,
закладено робітниче селище.

Свідчення жителя Кузмічова М.М.:” Це будівництво 1959 року. Перед заводоуправлінням видно будівельний майданчик. Це будувались двоповерхові котеджі для ведучих спеціалістів. В баракі заводоуправління два під'їзди. В першому з вересня 1967р. по квітень 69р. – жила моя сім'я. а за буд. лісами видно 2-й під'їзд, там проживала родина Рябошапків. Звідси і пішов у світ нинішній Генеральний прокурор України Руслан Рябошапка. Потім в цьому баракі містилась музична школа, а зараз - пустир.”

Населення селища до 1970-х років досягло
2500 чоловік, споруджено лікарню на 100
ліжок та школу на 500 учнів.

Дозвілля та патріотичне
виховання 70-80-ті.
Кількість учнів досягла
620 чоловік.

Сьогоднішні жителі. Їх налічується близько
тисячі, більшість – пенсіонери.

Повнолюдні
вилиці
навіть
взимку.

Заселені
комуналки

Жителі, що поспішають відвести дітей в школу та встигнути на роботу

Багатолюдні вулиці 70-80-тих
перетворились на осиротілі
тротуари 2019-го року та
спустошені будинки.

Селище наповнюється
п'ятиками та неосвіченою
молоддю, що залишається
безперспектив.

Вже десятиліття завод не працює, але найстрашніше сталося в останній рік, коли почали розбирати стіни, руйнувати будівлі, “розпилювати” майно на мілкі частини. А завод. Що мав могутність нагадує картинки з фільмів жахів та пустинні алеї довкола.

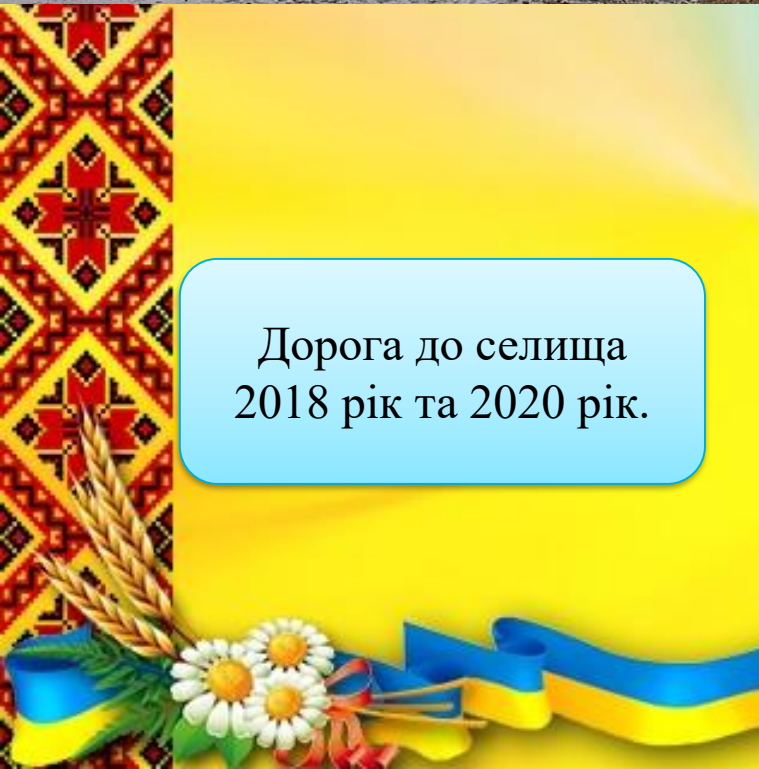
Руїни заводу – руйнують
надію на майбутнє
відродження життя міні-
Батьківщини.

Дорога, яка вселяє надію,
що не все втрачено. Край
можна зберегти.

Дорога до селища
2018 рік та 2020 рік.

На схилах гори красуються заміські будиночки наших підприємців,
що сильно вирізняється з загальної картини.

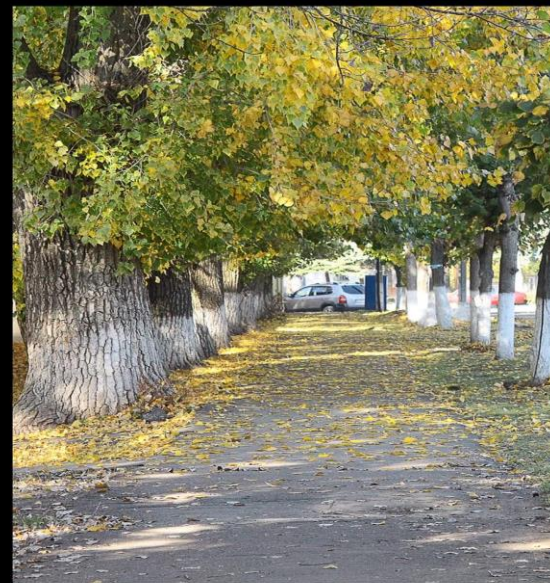

Зруйнувати легко, а
зберегти...

Невже це наше майбутнє...?

Збережімо цю красу для наших нащадків!

Список використаної літератури:

- Березницький М.О. Кодима-мати Гіпаніса: Історико-краєзнавчий нарис про річку Кодиму – Одеса: Екологія, 2010. – 440 с.
- Березницький М.О. Манзар О.Я. Любашівщина: історія та сучасність – Одеса: Прес-кур'єр, 2012. – 412 с.
- История городов и сел. СССР, Одесская область. – Киев: Институт истории АН УССР. – 1978. – 867 с.
- Куліков О.М. Кулікова І.А. Історія і люди. Любашівка – Київ: КЕТС, 2012. – 720 с.
- Інтернет-сайт:
<http://www.ukrsugar.com/uk/post/zaplazskij-cukrovij-zavod-pereprofiluetsa-na-virobnictvo-biopativa>

Спогади

- Грекул Надії Григорівни
- Манзара Олександра Яковича
- Кузьмічова Миколи Михайловича
- Фото з особистого архіву Кузьмічова М.М.
та архіву будинку культури смт.
Зеленогірська.

